

Riu perdut

Riu perdut, quala nafradura
Avaliguèt ta lenga immortala ?
La flor de ton rire sus la grava
Casalhava sens fin una breçairòla,
Ton jòc sautarèl e cantadís
Escampilhava de contunh ta cantilèna.

Ton miralh fugitiu e cambiadís
Te pimpava de sas perlas de cristal
Per una celebracion misteriosa
de nòças efemèras, degalhint l'essencial.
L'encastre desliurèt ton retrach
Escafant a bèlis paucs ton remembre antic.

Mudas, las sorgas amaras
Dins una espèra sens espèr
Desgrunan vòstres recòrds inacabats.

Tas aigas engolidas blanquinejan
ton lièch e sos lençòls d'evòri,
D'amors avalidas, acaptan un reliquiari.
L'argialent, de sas lagremas roginèlas
de vergonha, florís ton sepulcre.

Òme, a la biaça pesuga d'enganadas,
Escantiguères lo lum embelinaire,
Dalhères lo rebat d'estèlas encantaire.

Qual nos gaudirà d'aquela desfortuna?
Qual nos tornarà l'ausida del fregadís
de l'onda, dins la soplesa del senilh ?
Qual serà lo sarceire de ton exilh ?
Qual nos tornarà la respelida del paradís,
Los rais de jòia dels mainits, Riu perdut ?